

cap. 4. art. 1. reg. 31. de sic consulentibus, seque ita regulantibus dicens, quod non vocitentur, ac legem Dei exquirunt, sed suæ fomesa cupiditatis; quod coarcervant sibi Magistros prurientes auribus, & a veritate auditum avertunt &c. Neque dicas, hæc quidem verificari de iis, qui data opera consulunt imperitos; aut plures adeunt, ut laxum tandem inveniant eorum affectioni indulgentem: nequaquam vero de iis, qui solos consulunt doctrina præstantes ex puro animo agnoscendi, an pro rei veritate ipsis liceat aliquid facere, vel omittere, prout supponitur fieri a Titio: hi namque, si intra tempus discretum consulunt plures ad hunc finem, utuntur jure suo, ac medio licito; & si inveniunt ad placitum respondentem, qui assertum suum validis rationibus probet, ac solide aliorum momenta refellat, tute utique possunt juxta hujus responsum se præctice regulare, eidem adherendo, tanquam opinioni solide probabili, ut cum utroque Sanchez, Bonac. Palao, & aliis docet Jo: Angelus Bossius de Consc. Opin. par. 1. tit. 1. §. 22. num. 220. ac Viva in præfatam propositionem damnatam num. 7. Ne dicas, inquam; in primis enim (ut notat doctissimus Christianus Lupus cum aliis, iplague experientia sit compertum) admodum raro contingit, quod inveniat ille Vir, asserens rationem firmam, ab aliis Doctoribus vel non solutam, vel non animadversam; quique aliorum rationes adeo facile refellat, si, & hi sunt in scientia talis materiæ valde versati, ac utriusque partes sedulo librarant. Propterea cum merum accidens sit, quod ille Vir adeo præstant quandoque inveniat, tutum profecto in conscientia nequit per se reddere Titium, sic consulentem, seque ita præctice regulantem ex usu, & proposito, ut exponitur in Casu; usus namque frequentiam importat, seu connotat. Deinde etiam transmissio, quod Titius ita regulans ex usu, unum hunc singularem Virum inveniat; non per hoc fit statim per se tutus, nec ideo tuto adhæret ipsius responso, quia inter varios DD. a se consultos hunc unum invenerit ad suum placitum ipsi respondentem; nam, ut supra dictum est, simplex auctoritas unius Doctoris non efficit assertionem solide probabilem, sed valor rationis in probationem adductæ, ille est, qui veram, & solidam opinionis probabilitatem constituit, ut tradit Alphonsus de Ligorio de Consc. dub. 2. §. 12. num. 69. circa fin. quique proinde validum exhibet fundamentum eidem tuto adhærendi. Unde Titius in casu non ideo est tutus, quia hujuscæ unius sequitur auctoritatem, sed quia sequitur firmam, & validam rationem, ut recte ait Giribaldus de Consc. dub. 6. num. 41. cum Maderno, & aliis.

CAS. II. Vovit Sergius donare Viduæ per decem annos certam frumenti, & vini quantitatem, ut hac commodius alat familiam suam. At post biennium nunc mortua est Vidua. Q. an remaneat Sergio dicta obligatio in reliquos annos?

Resp. resolutionem hujuscæ Casus proprie pendere ab intentione, quam habuit Sergius, cum Votum emisit. Vel enim finis, quem sibi eo tunc præfixit, fuit commodior alimentatio familiæ, prout satis indicare videntur ea verba Casus, *ut hac commodius alat familiam suam*; & tunc dico, Sergio remanere dictam obligationem in reliquos annos: quod enim voverit donare Viduæ frumenti & vini quantitatem, solummodo probat, personam Viduæ aliquo modo fuisse a Sergio respectam, non tamen ut causam finalem, sed ut medium ad finalem, causam deserviens; aut, si vis, ut causam mere impulsivam, cum finis, quem in hypothesi sibi præfixit Sergius in vovendo, fuerit commodior familiæ alimentatio. Et sic, quia